

Ο ΕΛΕΦΑΣ.

(Συνέχ. ἀπ. Σελ. 117 Ἄριθμ. 16)

Ἡ θήρα τοῦ ἀγρίου Ἐλέφαντος ἀρκετὰ περίεργος οὔσα, χρήζει ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας συλλαμβάνουσιν αὐτὸν διὰ τῶν ἰκανῶς ἐπὶ τούτῳ γυμνασμένων Κουμκῆ, ἧτοι θηλείων ἐλεφάντων. — Ἀφοῦ οἱ κυνηγοὶ γνωρίσωσι τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον βόσκεται ὁ ἄγριος Ἐλέφας, φέρουσι πρὸς αὐτὸν τὸ ἑσπέρας τέσσαρας ἐκ τῶν ῥηθέντων Ἐλεφάντων. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν, μικρόν τι ἀπέχοντες ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, πλησιάζουσι μὲ προφύλαξιν εἰς τὸν Ἐλέφαντα, τρώγοντες καὶ οὔτοι καθ' ὅσον προχωροῦσιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ὁ Ἐλέφας παρατηρῶν τοὺς ἡμέρους ἐλέφαντας ἐρχομένους, ἐνίοτε μὲν διὰ νὰ δείξῃ τὴν δυσκρέσκειάν του, τύπτει τὴν γῆν διὰ τῆς προβοσκίδος του, καὶ κάμνει κρότον τινά, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ μακρυνθῶσιν ἐκεῖνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τοὺς ἀφίνει νὰ πλησιάζωσι, καὶ πολλάκις μάλιστα προχωρεῖ καὶ ὁ ἴδιος πρὸς αὐτούς. Τότε δὲ οἱ ἡμεροὶ ἐλέφαντες περικυκλοῦντες τὸ σῶμά του, παίζουσι μὲ αὐτὸν, καὶ ἐκτείνουσιν ἐλαφρῶς τὰς προβοσκίδας των περὶ τὸν λαιμόν του. Ἐκεῖνος δὲ μὴν ὑποπτευόμενος οὐδένα κίνδυνον, ἀρχίζει νὰ συμπαίξῃ μετ' αὐτῶν καὶ νὰ τοὺς κολακεύῃ διὰ τῆς προβοσκίδος του. Ἐν τούτοις δὲ φέροντες καὶ τὸν τέταρτον Ἐλέφαντα οἱ κυνηγοὶ, ἔρπουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγρίου Ἐλέφαντος, καὶ περιπλέκουσι τὰ ὀπισθεν σκέλη αὐτοῦ μὲ λεπτόν τι σχοινίον. Ἄν ὁ Ἐλέφας δὲν ἐννοήσῃ τὸ πρᾶγμα, οἱ κυνηγοὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ περιτυλίσσωσι τὰ σκέλη του μὲ ἰσχυρότατα σχοινία, διὰ τινος ἀγκιστρωτῆς ῥάβδου, κατὰ τὸ σχῆμα δ. Ἀφοῦ δὲ τοιουτοτρόπως περιπλέξωσιν ἐξ ἧ ὀκτῶ τοιαῦτα σχοινία εἰς τὰ σκέλη του, περῶσι μετὰ ταῦτα χονδρόν τι καὶ μακρὸν σχοινίον ἕως 60 πηχ., ἄνωθεν τῶν ἄλλων σχοινίων ἀκολουθῶς δὲ δένουσι καὶ τὰ ἔμπροσθεν σκέλη μ' ἕτερα ἐξ ἧ ὀκτῶ

σχοινία. Εἰς τὴν ἐργασίαν δὲ ταύτην ἀπαιτοῦνται περίπου εἴκοσι λεπτά, καθ' ἃ καὶ φυλάσσεται ἄκρα σιωπή. Μετὰ ταῦτα δὲ οἱ μὲν κυνηγοὶ ἀπέρχονται μετὰ τῶν ἡμέρων ἐλεφάντων, ὁ δ' ἄγριος Ἐλέφας βλέπων αὐτοὺς ἀπομακρυνόμενος, προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ· παρατηρῶν ὅμως ὅτι τὰ σκέλη του εἶναι δεδεμένα, καὶ αἰσθανόμενος τὸν κίνδυνόν του, σύρεται βραδέως εἰς τὸ πλησίον δάσος. Οἱ δὲ κυνηγοὶ ἀναβάντες ἐπὶ ἡμέρων ἐλεφάντων, τὸν ἀκολουθοῦσι, μέχρις οὔ, εὐρόντες δυνατὸν τι δένδρον, νὰ τὸν περιτυλίξωσιν εἰς αὐτὸ διὰ τοῦ μακροῦ σχοινίου τὸ ὁποῖον κρατοῦσιν. Ἐμποδιζόμενος δὲ οὕτω νὰ προχωρήσῃ, γίνεται μανιώδης, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν του λύσσαν ρίπτεται εἰς τὴν γῆν, (τὴν ὁποίαν καὶ ἀνασκάπτει διὰ τῶν ὀδόντων του) καὶ ἀγωνίζεται παντοιοτρόπως νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμά του· βρυχᾶται δὲ καὶ πολλὰ δυνατὰ, καὶ οὔτε οἱ κυνηγοὶ οὔτε οἱ ἡμεροὶ Ἐλέφαντες τολμῶσι νὰ πλησιάσωσι πρὸς αὐτόν. Ἀφοῦ δὲ καταπραῦνθῆ ὀλίγον, οἱ Κομκὴ φέρονται πάλιν πλησίον του, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ δένεται διὰ νέων σχοινίων. Τότε δὲ πλησιάζοντες εἰς αὐτόν οἱ κυνηγοὶ τὸν προσφέρουσι τροφήν, ἐνῶ οἱ ἡμεροὶ Ἐλέφαντες συμπαίζουσι μετ' αὐτοῦ. Ἀκολουθῶς δὲ τὸν ἀφίνουσι δεδεμένον μόνον μεθ' ἑνὸς σχοινίου ἀρκετοῦς μῆνας. Οὕτω δὲ συνειθίζοντες αὐτόν εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν του, εὐκόλως τὸν σύρουσιν ἔπειτα διὰ τῆς βοήθειας τῶν ἡμέρων, ὅπου θέλουσιν.

Ὁ τρόπος τοῦ συλλαμβάνειν ἀγέλην ἀγρίων Ἐλεφάντων εἶναι πολὺ διάφορος τοῦ ἀνωτέρω.

Ὅταν οἱ κυνηγοὶ ἀνακαλύψωσι τὴν ἀγέλην τῶν Ἐλεφάντων, ἧτις γενικῶς συνίσταται ἐκ τεσσαράκοντα μέχρις ἑκατὸν, εἶναι ἀνάγκη νὰ συναχθῶσιν ἕως πεντακόσιοι ἄνθρωποι διὰ νὰ τὴν περικυκλώσωσι. Μὲ πῦρ καὶ μὲ κρότους καταδιώκοντες τοὺς Ἐλέφαντας, ἐπιτυγχάνουσιν, ἐν τὸς ἡμερῶν τινῶν, νὰ τοὺς φέρωσιν εἰς τὸ λεγόμενον Κέδδα, ἧτοι τὸν προσδιωρισμένον διὰ τὴν σύλληψιν αὐτῶν τόπον. Σύγκειται δὲ οὗτος ἐκ τριῶν περιφραγμάτων, ἅτινα συσχετίζονται μόνον διὰ στενῶν τινῶν ἀνοιγμάτων ἢ

θυρῶν, καὶ τὸ ἐν εἶναι μικρότερον τοῦ ἄλλου, κατ' ὄσων προβαίνουσιν εἰς τὰ ἔνδον. Ὅταν οἱ Ἐλέφαντες φθάσῃσιν εἰς τὸ πρῶτον περίφραγμα (εἰς τὸ ὁποῖον ἐπίτηδες ἔχουσιν ἐρριμμένους κλάδους δένδρων διὰ νὰ φαίνεται ὡς ἀληθὲς δάσος) δοκιμάζουσι μεγάλην δυσκολίαν, μέχρις οὔ νὰ τοὺς κάμωσι νὰ εἰσέλθωσι, διότι ὁ ὁδηγὸς αὐτῶν ὑποπτευόμενος παγίδα τινὰ, δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ. Ἀφοῦ ὅμως εἰσέλθῃ οὗτος, ἀμέσως τὸν ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ ἄλλοι. Διὰ τοῦ πυρὸς πάλιν καὶ τῶν κρότων τοὺς ἐμβιβάζουσιν εἰς τὸ δεύτερον περίφραγμα, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου εἰς τὸ τρίτον (τὸ μικρότερον). Ἐμπερικλεισμένοι δ' οὕτως οἱ Ἐλέφαντες καὶ μὴ βλέποντες ἐλπίδα σωτηρίας, φαίνονται ὡς ὅλως διόλου ἀπηλπισμένοι· διὸ καὶ βρυχῶνται πολλὰ δυνατὰ, καὶ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτῶν μανίας προχωροῦσιν εἰς τοὺς φραγμοὺς διὰ νὰ τοὺς ρίψωσι κάτω διὰ τῶν προβοσκίδων των. Ἐμποδίζονται ὅμως εἰς τοῦτο ἀπὸ τὸ πῦρ καὶ τὰς θριαμβευτικὰς φωνὰς τῶν Ἐλεφάντων. Ἀκολουθῶς δὲ περιγεμίζουσι τὸ περίφραγμα τοῦτο μὲ ὕδωρ, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἐλέφαντες καταπαύουσι τὴν δίψαν των, καὶ δροσίζονται, χύνοντες αὐτὸ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός των διὰ τῶν προβοσκίδων των. — Μὲ τὸν τρόπον δὲ τοῦτου οἱ Ἐλέφαντες μένουσιν ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἐντὸς τοῦ περιφράγματος ὅπου καὶ τρέφονται τακτικῶς πλὴν μὲ φειδωλίαν· ἀκολουθῶς δὲ οἱ κυνηγοὶ φέρουσιν ἰδιαιτέρως ἕκαστον ἐξ αὐτῶν εἰς στενὸν τι περίφραγμα, ὅπου καὶ τὸν καταδαμάζουσι τελευταῖον κατὰ τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται τρόπον εἰς τὴν θήραν τοῦ ἐνὸς Ἐλεφάντος.

Περὶ τῆς ἀγχινοῖας, τῆς δυνάμεως, τῆς αἰσθητικότητος κτλ. τοῦ Ἐλεφάντος ὑπάρχουσιν ἀπειρον πλῆθος ἀνεκδότων, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν ὀλίγα τινὰ ἐνταῦθα, παραπέμποντες τὸν Ἀναγνώστην μας εἰς πλατυτέρας θεωρίας.

— Ὁ Ἐλέφας τῶν Βαρσαλλιωῶν. Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' βασιλέως τῆς Γαλλίας, ὑπῆρχεν εἰς τὸ κτηνοτροφεῖον τῶν Βαρσαλλιωῶν θῆλυς τις Ἐλέφας, οὗτινος τὸ σκέλετρον διασώζεται τὰ νῦν εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Μουσ.

σειον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας. Κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Κογγῶ, καὶ ἐστάλη δῶρον εἰς τὸν Λουδοβικὸν παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας, τὸ 1668. Ἦτο δὲ τεσσάρων ἐτῶν ὅτε ἐφέρθη εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔχων ὕψος ἕξ καὶ ἡμίσεος ποδὸς καὶ ἀπέθανε τὸ 1681, ὅτε καὶ ἡ διαφορὰ τῆς αὐξήσεως αὐτοῦ ἦτο μόλις μία σπιθαμή.— Ὁ Ἐλέφας οὗτος καθ' ἑκάστην ἔτρωγεν ὀγδοήκοντα λίτρας ἄρτου, καὶ ἔπινε 12 μέτρα ὕδατος, παρεκτός τῶν χόρτων καὶ τῶν ὅσα τὸν ἐδίδοντο παρὰ τῶν ἄλλων. Ἦν πρῶτα ὀκτῶ ἔτη ἐπλαγίαζε καὶ ἠγείρετο εὐκόλως, ἀλλ' ἀκολούθως ἐπειδὴ αἱ δυνάμεις του ἐσμικρύνθησαν, δὲν ἐπλαγίαζε πλέον, ἀλλ' ἐκοιμάτο ὀρθίος, ἐπερειδόμενος εἰς τὸν τοῖχον, καὶ βάλλων τοὺς δύο μεγάλους ὀδόντας του εἰς δύο τρύπας τὰς ὁποίας εἶχε κάμειν εἰς λίθον τινά. Ἄν δὲ κατὰ τύχην ἐπλαγίαζεν ἢ ἐπιπτεν, ἦτον ἀνάγκη νὰ τὸν σηκώσωσιν ἐκ τῆς στέγης διὰ μηχανῶν.— Ἐὖ ζῶν τοῦτο ἐφαίνετο πρὸ πάντων ὅτι ἐγνώριζε τοὺς ὅσοι τὸν ἐπερίπαιζον, καὶ τοὺς ἐξεδικεῖτο ὅταν εὕρισκε τὴν εὐκαιρίαν. Θέλων τις νὰ τὸν πειράξῃ, ὑπεκρίνετο πολλάκις ὅτι τὸν ἐρρίπτε κατι τι, ἀλλ' ὁ Ἐλέφας ἔξαπλώσας αὐτὸν κατὰ τῆς γῆς διὰ τῆς προβοσκίδος του, συνέτριψε τὰ πλευρά του, καὶ διὰ τῶν ποδῶν του ἔθλασε μίαν κνήμην του — Ζωγράφος τις ἤθελε νὰ τὸν σχεδιάσῃ εἰς παράδοξόν τινα στάσιν, ἦτοι νὰ ἔχη τὴν προβοσκίδα του εἰς τὰ ἄνω, καὶ ἀνοικτὸν τοῦ στόμα, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ὁ ὑπηρέτης αὐτοῦ, διὸ νὰ τὸν κάμῃ νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὑπεκρίνετο ὅτι ἤθελε νὰ ῥίψῃ καρπούς εἰς τὸ στόμα του, Ἄλλ' ὁ Ἐλέφας χάσας διόλου τὴν ὑπομονήν, καὶ βλέπων ὅτι ὁ ὑπηρέτης δὲν ἔπαιε, λαβὼν μὲ τὴν προβοσκίδα του μεγάλην ποσότητα ὕδατος, τὸ ἐρρίψεν εἰς τὸν ζωγράφον, καὶ διέφθειρεν οὕτω τὸ χαρτίον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐσχεδίαζεν.

Οἱ Ἐλέφαντες λέγεται ὅτι εἶναι πολλὰ εὐαίσθητοι εἰς τὴν Μουσικὴν. Ὁ Σουετώνιος καὶ ὁ Πλούταρχος ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Δομιτιανὸς εἶχε πολλοὺς Ἐλέφαντας διδασκομένους νὰ χορεύωσι κατὰ τὸν ἦχον τῆς μουσι-

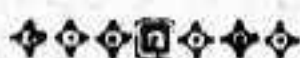
κῆς· καὶ ὅτι εἷς ὁ δυσμαθέστερος ἐξ αὐτῶν κακολογούμενος πάντοτε, καὶ παιδευόμενος πολλάκις, ἐφάνη τὴν νύκτα ὅτι ἐμελέτα ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ μαθήματά του.

—Πρὸ χρόνων τινῶν ἔκαμαν ἐν Παρισίοις περίεργά τινα πειράματα περὶ τῆς αἰσθητικότητος τοῦ Ἐλέφαντος εἰς τὴν Μουσικὴν. Μουσικοὶ τινες ἐβάλθησαν νὰ παίξωσιν εἰς δωμάτιόν τι ἄνωθεν τοῦ μέρους ἔνθα οἱ Ἐλέφαντες ἐφυλάσσοντο. Ἄκρα σιωπὴ διετηρεῖτο καὶ διάφορα φαγητὰ ἐβάλθησαν εἰς αὐτούς, μάλιστα ἐκ τῶν ὅσα ἠγάπων καθ' ὑπερβολὴν. Ἀμέσως ὅτε ἡ Μουσικὴ ἐπληξε τὰ ὠτά των, οἱ Ἐλέφαντες ἄφησαν τὸ φαγητόν των καὶ ἔστρεψαν μετ' ἐκπλήξεως τὴν προσοχὴν των διὰ νὰ ἴδωσι πόθεν ἐξήρχοντο αἱ φωναί. Βλέποντες ὁμως τοσοῦτους θεατὰς συνηγμένους εἰς τὸ δωμάτιον, ἐταράχθησαν μεγάλως, διότι ὑπωπτεύθησαν διὰ τὴν ζωὴν των. Ἀλλ' ἡ Μουσικὴ ὑπερενίκησε τοὺς φόβους των, καὶ ἤρχισαν ἤδη νὰ λαμβάνωσι διαφόρους κινήσεις κατὰ τοὺς διαφόρους ἤχους τῆς Μουσικῆς. Πραῦς καὶ μαλακὸς ἤχος τοὺς ἐμαλάκωνε καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τρυφεράς κινήσεις. Φαιδρὸς καὶ ζωηρὸς ἤχος τοὺς ἐκίνει, μάλιστα δὲ τὸν θῆλυ, εἰς μεγάλην διερεθιστικὴν αἰσθητικότητα. Ἄλλαι ποικιλίαι τῆς μουσικῆς ἀπετέλουν συμφώνους μεταβολὰς εἰς τὰς κινήσεις τῶν Ἐλεφάντων.

—Μερικοὶ ἐκ τῶν Ἰνδῶν πιστεύοντες εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, δοξάζουσιν ὅτι τοσοῦτον μεγαλοπρεπὲς σῶμα ὡς τὸ τοῦ Ἐλέφαντος, πρέπει νὰ ἐμπεριέχη τὴν ψυχὴν μεγάλου τινὸς ἀνδρὸς ἢ βασιλέως. Εἰς πολλὰς ἀνατολικὰς χώρας, οἱ λευκοὶ κυρίως Ἐλέφαντες θεωροῦνται ὡς αἱ ζῶσαι ψυχαὶ τῶν Ἰνδῶν αὐτοκρατόρων. Ἐκαστον ἐκ τῶν ζώων τούτων ἔχει ἰδιαίτερον παλάτιον, ἀρκετὸν ἀριθμὸν ὑπηρετῶν, καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐπιβλήματα· τρώγει ἐκ χρυσῶν ἀγγείων, καὶ τρέφεται μὲ τὰ καλλήτερα φαγητά. Εἶναι δὲ ἐλεύθερος καὶ ἀπὸ πᾶν εἶδος ἐργασίας. Εἰς μόνον δὲ τὸν αὐτοκράτορα γονατίζουσι, καὶ ὁ χαιρετισμὸς αὐτῶν ἀνταποδίδεται παρὰ τοῦ Μονάρχου. Ὅταν δ' ὁ βασιλεὺς τοῦ

Πεγυῦ ἐξέρχεται εἰς περίπατον, τέσσαρες λευκοὶ Ἐλέφαντες λαμπρῶς κεκοσμημένοι μετὰ πολυτίμων λίθων καὶ χρυσοῦ, προπορεύονται αὐτοῦ, καὶ ὅταν θεωρῇ τὰς κρίσεις, τέσσαρες Ἐλέφαντες εἶναι παρόντες. Κατὰ πρῶτον προσφέρουσι τὰς ὑποκλίσεις των, ἐγείροντες τὰς προβοσκίδας των, ἀνοίγοντες τὰ στόματά των, κάμνοντες τρεῖς διακεκριμένας φωνάς, καὶ τελευταῖον γονυπετοῦντες. Ἀκολούθως δὲ φέρονται εἰς τὴν φάτνην των, ἔνθα ἕκαστος ἐξ αὐτῶν τρώγει ἐπὶ χρυσῶν πινακίων. Δίς δὲ τῆς ἡμέρας λούονται μετὰ ὕδατος λαμβανομένου δι' ἀργυροῦ τινὸς ἀγγείου· πρὶν δὲ νὰ φάγωσιν ἢ νὰ πῖωσιν, ἤχοῦσιν αἰσάλπιγγες, καὶ σύρονται μετὰ μεγάλης παρατάξεως.

Τὰ στενά μας ὀριά δὲν συγχωροῦσι ν' ἀναφέρωμεν πλεότερα περὶ τοῦ Ἐλέφαντος.

Η ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΡΑΤΩΝΟΣ.

Οἱ αὐτόχθονες Ἀμερικανοὶ δοξάζουσιν ὅτι ἅπαντα τὰ δημιουργήματα ἔχουσι ψυχὰς, οὐχὶ μόνον οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ τὰ κτήνη, τὰ φυτὰ, καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη πράγματα, ὡς ξύλα καὶ λίθοι. Πιστεύουσι δ' ἀκόμη τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν τεχνιτῶν ἔργων, ὡς περὶ τῶν μαχαιρίων, τῶν πλοίων καὶ τῶν κατόπτρων, καὶ ὅτι, φθειρομένων τῶν πραγμάτων τούτων, αἱ ψυχαὶ των ἀπέρχονται εἰς ἕτερον κόσμον, κατοικούμενον παρὰ τῶν πνευμάτων τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἐπὶ τούτῳ δὲ θέτουσι πάντοτε πλησίον τοῦ ἀποθνήσκοντος φίλου των τόξον καὶ βέλη, διὰ νὰ μεταχειρίζωνται τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καθὼς μετεχειρίζοντο τὰ ξύλινα αὐτῶν σώματα εἰς τὸν παρόντα. Ὅσον ὁμως ἄλογος φαίνεται τοιαύτη ἰδέα, πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν φιλοσόφων συνέλαβον πολλὰς ἐπίσης ἀπιθάνους δόξας. Τινὲς ἐκ τῶν Πλατωνικῶν μάλιστα πραγματευόμενοι περὶ τοῦ κόσμου τῶν ἰδεῶν, μᾶς ἀναφέρουσιν οὐσίας καὶ ὄντα οὐχ ἦττον παράδοξα καὶ χιμαιρικά. Πολλοὶ Ἀριστοτελικοὶ ὠμίλησαν ἐπίσης ἀκα-